

Grimstad, 17.02.2012

Mattilsynet, Hovedkontoret
postmottak@mattilsynet.no

Deres referanse 2008/18422

AD. HØRING AV UTKAST TIL FORSKRIFT OM OMSETNING OG MIDLERTIDIG HOLD AV DYR

Dette brev sendes kun elektronisk.

Vi viser til Mattilsynets høringsbrev av 23.11.2011, og oversender herved våre kommentarer til utkastet til forskrift om omsetning og midlertidig hold av dyr. Vi har ingen merknader til utkastet til forskrift om endring av forskrift om karantenestasjon for hund og katt.

Presentasjon av vår organisasjon og næringen

Norges Zoohandlers Bransjeforening (NZB) representerer interessene til norsk zoohandel, spesifikt den del av bransjen som har omsetning av dyr og produkter til disse som sin eneste, eller helt dominerende, næringsvirksomhet.

Våre medlemmer står for en betydelig andel av omsetningen i den norske zoobransjen. Den samlede bransjen har i Norge en omsetning på mer enn 2 milliarder n.kr. årlig. I tillegg kommer omsetning knyttet til relatert virksomhet, som tjenesteytelser, veterinærvirksomhet m.m. Antallet norske arbeidsplasser i zoohandelen er ikke sikkert beregnet, men må kunne anslås til å være minst 2.000, hvorav mange ungdomsarbeidsplasser.

Økonomien i zoohandelen er overveiende basert på salg av teknisk utstyr/rekvisita og fôr, men hele denne virksomheten er naturlig nok helt avhengig av omsetning av levende dyr. NZB anser at selskaps- og hobbydyrhold er et betydelig og oppdragende samfunnsgode. Hobbydyrhold er en positiv aktivitet for barn, unge og voksne, som både gir kunnskap og bygger interesse for biologi, natur og miljø/miljøvern og øker empati for dyr og interesse for dyrevelferd i alminnelighet.

Samtidig utgjør NZBs medlemmer med deres utsalgssteder et offentlig synlig, forvaltningsmessig oversiktlig og kontrollerbart omsetningsledd som gjerne samarbeider med myndighetene for å sikre størst mulig ansvarlighet og etisk praksis i det private dyreholdet og handelen.

Generelt til forskriftsutkastet

Vi vil begynne med å takke Mattilsynet for deres forsøk på å få dagens regulering av omsetning av levende dyr opp på et mer tidsrikt og forvaltningsmessig hensiktsmessig nivå.

Zoobransjens erfaring med dagens system er dessverre langt fra god, ikke minst utfra den totale mangel på enhetlig eller helhetlig tilsyn som rammer bransjens aktører. Praktisk forvaltning, derunder inspeksjoner og pålegg, overfor bransjens aktører er i dag i stor grad tilfeldig og avhengig av hvilket Distriktskontor den enkelte aktør hører under eller til og med hvilken inspektør som foretar tilsynet.

Innenfor området som berøres av dette forskriftsutkastet gir ulikhetene i tilsynet seg særlig utslag på områder som godkjenning av lokaler og oppstillingsfasiliteter for dyr, krav om egne separate dyrerom eller ikke, aksepterte størrelser på og utforming av bur, innredning av bur m.v. Aktører som driver virksomhet flere steder i Norge, opplever ikke sjelden at de må forholde seg til vidt forskjellige tolkninger av regelverket avhengig av Distriktets lokale politikk.

Når det nye forskriftsutkastet legger opp til at dagens tillatelse til drift skal erstattes av melding fra den næringsdrivende selv og rutiner for internkontroll, kan dette derfor i teorien bedre situasjon. Det foreligger imidlertid en betydelig fare for at ulike tolkninger og forvaltningspraksis i de ulike distriktene av Mattilsynet vil kunne gjøre situasjonen ennå mer uforutsigbart for næringsdrivende som nå vil kunne risikere å få sin virksomhet stengt uten forvarsel av saksbehandlere med egne, strengere tolkninger enn hva de fleste andre saksbehandlere i Mattilsynet utøver.

Det er derfor helt avgjørende at en forskrift som denne ikke innføres uten at man samtidig utarbeider klare retningslinjer for omsetning og midlertidig oppstilling av dyr hvor Mattilsynet v/ Hovedkontoret og bransjen v/ NZB er enige om hvilken tolkning som gjelder. NZB imøteser et samarbeid med Mattilsynet om dette for å sikre at vi får retningslinjer som er gode dyrevelferdsmessig, praktisk gjennomførbare for bransjens aktører og likt tolket og håndhevet over hele landet.

Virkeområde

NZB finner det for øvrig riktig og fornuftig at det foretas en grundig vurdering av hvorvidt forskriften bør gjøres gjeldende for alle former for omsetning og midlertidig hold. Hvorvidt omsetningen har et overveiende ervervsmessig formål eller gjøres på frivillig basis eller for hobby bør i prinsippet ikke ha noen avgjørende betydning for hvorvidt holdet skal omfattes av reguleringene i forskriften.

Mattilsynet har i den senere tid ved flere anledninger blitt sitert i pressen på at man mottar spesielt mange bekymringsmeldinger på dyrebutikker. Dette er forståelig fordi det knapt finnes noe dyrehold i Norge som foregår like åpent og synlig, og som er gjenstand for nær kontinuerlig observasjon fra en kundegruppe som i økende grad har både kompetanse, interesse og lidenskap for dyrehold.

Bransjens egne kunder utgjør dermed et kritisk korrektiv for virksomheten, samtidig som butikkene er åpne og tilgjengelige for kontroll også fra myndighetene. Som Mattilsynet selv formodentlig har erfart fra flertallet av de bekymringsmeldinger som kommer inn, er det ikke alltid samsvar mellom publikums interesse for å overvåke zoobransjen og deres realitetsforståelse av hva de mener å kunne observere. Likevel gjør slike meldinger det mulig for Mattilsynet å overvåke dyreholdet i butikkene i større og bedre grad enn hva man kan med omsetning som skjer fra mer lukkede omsetningskanaler.

Ingen av de andre formene for omsetning og midlertidig hold som kan tenkes å legges under forskriftens virkeområde, er i dag transparent i tilnærmedesvis samme grad som zoobransjen. Fasiliteter for omplassering av dyr besøkes stort sett bare av eget personale og personer som søker å skaffe seg et dyr gjennom omplassering. Fra utlandet har man også erfaring med at det blir stadig vanligere at omplasseringsvirksomheter som i utgangspunktet har en ikke-kommersiell vinkling, i stadig økende grad kommersialiseres ved at man tar betaling (vanligvis kalt administrasjonsgebyr) for omplasseringen, samt tilbyr klientene å kjøpe varer som fôr og rekvisita fra de samme lokalene.

Vi tolker høringsbrevet og forskriftutkastets § 3 dit hen at Mattilsynet ønsker å la omplasseringsanlegg være omfattet av forskriften, og NZB støtter dette.

Oppdrettsanlegg har, selv om noen av dem driver betydelig omsetning også i økonomisk forstand, sjelden besøk av noen som helst som kan rette et kritisk blikk på virksomheten. Likevel deler vi Mattilsynets tvil om hvorvidt det er riktig å legge omsetning av dyr fra oppdrettere under forskriftens virkeområde, så lenge oppdrettet kan anses å være en del av privat dyrehold i forståelsen hobbyvirksomhet.

Mattilsynet gjør imidlertid en merkelig slutning når det i høringsbrevet foreslås å unnta selv store hundeoppdrett som omsetter mer enn 40 valper i året, mens man ønsker å inkludere oppdrettere av smånagere, kaniner og burfugl (vi vil anta også akvariefisk, selv om dette ikke er spesifikt nevnt i høringsbrevet) dersom disse leverer dyr til dyrebutikker. Begrunnelsen for dette skal være at *"slik omsetning blir en del av en kommersiell salgskjede"*.

De fleste norske oppdrettere av gnagere, kaniner og fugler som i dag leverer dyr til dyrebutikker driver en svært begrenset virksomhet. Undersøkelser som NZB har foretatt blant våre medlemmer indikerer at de færreste oppdrettere av f.eks. undulater er i stand til å levere mer enn 30-40 individer i året til zoohandelen.

Vi finner det underlig dersom en undulattoppdretter som produserer 40 undulater som han selger til en dyrebutikk for kr. 125 pr. stk. (totalt kr 5.000 pr. år) skal defineres som kommersiell og falle under forskriftens virkeområde, mens f.eks. en rasehundoppdretter som produserer 40 valper som selges direkte til forbruker for kr. 15.000 pr. stk. (totalt kr. 600.000 pr. år) defineres som hobbyaktør og derfor unntas.

Det finnes ingen logikk i en slik tolkning av hva som utgjør kommersiell virksomhet, og det byråkrati som den lille undulattoppdretteren pålegges vil ikke ha annen effekt enn at vedkommende slutter å oppdrette dyr, eller avhender sine dyr gjennom andre kanaler enn zoobransjen.

Ettersom zoobransjen gjennom internkontroll pålegges å kontrollere at de får sine dyr kun fra oppdrettere som da formelt er registrert gjennom egenmelding til Mattilsynet, vil også bransjen sannsynligvis miste sin interesse for å ta i mot overskuddsdyr fra privat oppdrett. Samtidig vil zoobransjen måtte kompensere for dette tapet ved å øke sin import fra utlandet, hvilket ikke nødvendigvis er ønskelig når det faktisk blir produsert dyr her i landet.

NZB finner det rimelig at oppdrettsvirksomhet som foregår i et slikt omfang at det defineres av skattemyndighetene som kommersiell og skattepliktig virksomhet legges inn under forskriftens virkeområde, mens hva skattemyndighetene definerer som hobby unntas.

Til de ulike paragrafene

§ 1 Formål

Mens man i høringsbrevet og forskriften § 3 indikerer at forskriften skal gjelde for all omsetning av dyr, derunder vederlagsfri omplussing, er § 1 uklar på det samme, siden man her drar inn ordlyden "*i ervervsmessig sammenheng*". For å unngå misforståelser bør dette skrives klarere.

§ 2 Virkeområde

I punkt b) presiseres det at forskriften ikke gjelder for "*akvakulturanlegg med unntak av akvariedyr i zoobutikker*". NZB finner bruken av ordet "zoobutikker" her uheldig, ettersom det vil kunne tolkes som om omsetning av akvariedyr i virksomheter som ikke definerer seg selv som zoobutikk (f.eks. hagesentre eller halv-kommersiell omsetning av importerte akvariedyr fra private boliger) er unntatt. Det kan umulig være hensikten, spesielt fordi dette utvilsomt vil være konkurransevridende.

De to siste punktene i § 2 er feilnummerert, og skal lyde h) og i).

§ 3 Definisjoner

Avhengig av hva man faller ned på med hensyn til å inkludere private oppdrettere i forskriftens virkeområde eller ikke, kan det bli behov for å definere "kommersiell oppdrett". NZB foreslår som tidligere anført at man i så fall ser på muligheten for å benytte skattelovens definisjon av kommersiell virksomhet, snarere enn hvorvidt en oppdretter tilfeldigvis leverer dyr til en dyrebutikk eller ikke.

Ettersom Direktoratet for naturforvaltning (DN) nå arbeider med en ny forskrift om innførsel av fremmede arter, kan det også bli nødvendig å definere "akvariedyr" i forhold til "hagedamdyr", avhengig av hvordan DN gjør sin definisjon av dette. Grensen mellom hvilke dyr som holdes i akvarier og i hagedammer er i noen grad flytende, og vi finner det rimelig at omsetning omfattes av forskriften uavhengig av hvilket formål de selges for.

§4 Melding om virksomhet

NZB stiller seg positiv til at dagens godkjenningsordning erstattes av meldeplikt, men en absolutt betingelse for at dette skal kunne fungere er, som tidligere anført, at det kommer klare og mest mulig entydige retningslinjer for virksomhetene, og at Mattilsynet og bransjen, representert ved NZB, kan komme til enighet om en tolkning som er praktisk gjennomførbar og åpner for enhetlig tilsyn med bransjen, uavhengig av hvor i landet virksomhetene er lokalisert.

Paragrafens siste ledd åpner også for en betydelig uforutsigbarhet for bransjens aktører, der Mattilsynet til enhver tid selv kan definere sine krav gjennom meldesystemet. Allerede dagens erfaring viser at endringer alt for ofte skjer uten at bransjen blir rådspurt eller endog orientert i forkant. NZB ber om at kravene utarbeides og bekjentgjøres i god tid før en ny

forskrift gjøres gjeldende. Det også rimelig at NZB eller andre som har bred kunnskap om zoobransjens virksomhet er med på å utarbeide disse kravene.

§ 5 Kompetanse

Vi merker oss at Mattilsynet ønsker å videreføre et kompetansekrav, som er nær likelydende med det som i dag er nedfelt i FOR 1985-01-10 nr 17. NZB støtter dette, spesielt at man nå velger å definere at kompetansekravet ligger på "*den ansvarlige for virksomheten*".

NZB ønsker fortsatt å sette i gang opplæring for å dekke dette kompetansekravet, slik vi anførte i vårt brev til Mattilsynet, Hovedkontoret, av 12. november 2010 (vedlegg 1). Vi ba den gang om et møte med Mattilsynet for å presentere vårt opplegg. Vi poengterte i brevet at vi fant det nødvendig å få en indikasjon på om vårt kursopplegg ville bli vurdert som kompetansegivende i henhold til forskriftskravet, før vi kunne påta oss ytterligere kostnader på utvikling. Mattilsynet avviste den gang vårt ønske om et møte, formodentlig i påvente av ferdigstillingen av det nåværende utkastet til ny forskrift.

NZB vil derfor nå gjenta vårt ønske om et møte for å diskutere kompetansekravet, i god tid innen den nye forskriften eventuelt gjøres gjeldende. Dette for å sikre at bransjens aktører får forutsigbarhet for sin virksomhet og de krav som vil bli stilt.

Paragrafens siste ledd, som er en direkte gjentakelse av kravet i Dyrevelferdslovens § 6, har NZBs fulle støtte. Det er også for lengst innbakt i vår standardkontrakt for kjøp av dyr (vedlegg 2), som anvendes av stadig flere av våre medlemsbedrifter, hvor vi krever foresattes aktive deltakelse i kjøpet dersom den nye dyreeieren er under 16 år.

§ 6 Dokumentasjon

Paragrafens første ledd fremstår som en unødvendig byråkratisk øvelse i registrering av detaljer som ikke har betydning for dyrevelferden, men eventuelt kun for dyrehelsen. Utkastet til ny forskrift er hjemlet i Lov om dyrevelferd, og vi kan derfor ikke se at de spesifiserte kravene i første ledd, bokstavene a) til d) hører hjemme her. Kravene er dessuten unødvendig detaljerte, og vil være umulige å oppfylle for flere dyrearter.

Fremfor alt gjelder dette bokstav a) som krever "*beskrivelse av dyret med navn og eventuelt id-nummer*". Hvordan ser Mattilsynet for seg at dette skal være mulig å gjennomføre for et parti med f.eks. 20 stk nær identisk utseende hvite mus eller gullhamster, enn si for et parti med 500 identiske neontetra (akvariefisk). Allerede i dag fører dyrebutikkene journal over sine innkjøp av dyr, men kravene må ikke gjøres unødvendig detaljerte og kompliserte når dette ikke innebærer noen gevinst hverken for dyrehelse eller dyrevelferd.

Dersom slike omfattende detaljkrav gjøres gjeldende vil høyst sannsynlig enda mer av omsetning flyttes over på private hender, hvor Mattilsynet hverken har innsyn eller kontrollmuligheter.

Paragrafens andre ledd, bokstavene a) til g) definerer krav som skal ivaretas gjennom definerte skriftlige rutiner i den enkelte virksomhet. Disse finner vi fornuftige, og NZB har planer om å iverksette tiltak for å gjelde bransjens aktører med å oppfylle dette.

Vi velger likevel å stille spørsmål ved hensiktsmessigheten i kravet definert under bokstav e): "*plan for evakuering av dyr i tilfelle brann eller nødsituasjoner*". De aller fleste

virksomheter i zoobransjen er i dag lokalisert i større varesentre som har egne, lovpålagte evakueringsplaner for å ivareta de ansattes og kundenes sikkerhet. Evakuering i forbindelse med brann vil dermed følge nøye fastlagte rutiner for å sikre at menneskeliv ikke går tapt.

Vil Mattilsynet med dette forskriftsutkastet forsøke å pålegge virksomhetsansvarlige og/eller dennes ansatte å gi prioritet til dyrene ved en eventuell evakueringssituasjon, da i strid med Brann- og eksplosjonsvernlovens bestemmelser, eventuelt også å overstyre skadestedsledelsens pålegg? Dersom kravet under bokstav e) ikke gis rang foran Brann- og eksplosjonsvernloven, vil kravet være å anse som meningsløst da det vil være skadestedsledelsen som definerer om, når og hvordan en eventuell evakuering av dyr skal skje.

§ 7 Forbud

Norsk zoobransje har i mange år levd komfortabelt med det praktiserte forbudet mot omsetning av hund og katt gjennom butikker. Vi tillater oss likevel å stille spørsmål ved om Mattilsynet bør være like komfortable ved fullstendig å ha ført omsetning fra en kanal (zoobutikker) de faktisk kan føre tilsyn med, over på private hender hvor innsynet er svært begrenset eller ofte til og med ikke-eksisterende.

Mattilsynet ber i høringsbrevet spesifikt om innspill på hvorvidt dagens forvaltningspraksis bør videreføres gjennom et eksplisitt forbud, slik som det nå er formulert i paragraf 7, andre ledd, sitat: *"Hund og katt skal ikke omsettes fra butikk, salgsbod, marked e.l."*.

Vi ser to vesentlige problemstillinger i forhold til dette. Den ene er, som Mattilsynet selv antyder, om det har hensikt å ha et eksplisitt forbud ettersom forskriften uansett krever at *"god dyrevelferd uansett må oppfylles"*. NZB gir dette synet sin fulle støtte. Dersom man spesifikt gir hund og katt en særang i forskriften, antyder man at disse to artene er viktigere enn andre og har krav på en annen etisk holdning enn hva dyrearter flest har.

Den andre problemstillingen relaterer seg til at utviklingen i mange land, kanskje også i Norge, går mer og mer mot at oppdrettere av hunder og katter linker sin virksomhet opp mot salgsvirksomhet av fôrvarer og rekvisita. Noen oppdrettere driver også selve oppdrettsvirksomheten i så stort omfang at det nærmer seg, eller allerede er definert som, kommersiell, skattbar virksomhet. Hvor går da grensen mellom oppdrett og butikk? Tenker Mattilsynet seg å forby kommersielt oppdrett av hunder og katter i Norge? Eller hvordan definerer man eventuelt "butikk" for å unngå at slik virksomhet rammes av forbudet?

Av ovennevnte årsaker finner NZB det ikke hensiktsmessig å vedta et spesifikt forbud mot salg av hund og katt slik som det er anført i forskriftsutkastets § 7, andre ledd.

Paragraf 7, tredje ledd setter forbud mot *"å omsette eller holde midlertidig dyr som ikke er av lovlig art og rase"*. Høringsbrevet klargjør at dette henspiller på forbud som er nedfelt i andre forskrifter, spesifikt vedrørende eksotiske dyr og ulovlige hunder. Selv om vi har forståelse for ønsket om å referere alle krav som gjelder omsetning av dyr i denne forskriften, ser vi det strengt tatt som unødvendig og forvirrende. Spesifikt kan teksten tolkes dit hen at Mattilsynet vil kreve å godkjenne hver eneste art og rase som skal omsettes, derunder f.eks. fargevarianter av akvariefisker eller undulater, hvilket vi formoder ikke er tilfellet. Teksten kan kanskje omskrives til *"å omsette eller holde midlertidig dyr av arter eller raser som er forbudt i henhold til andre forskrifter"*.

§ 8 Informasjon til mottaker av dyr

Kravet om skriftlig informasjon til kjøper er, med små språklige justeringer, en videreføring av tilsvarende krav i dagens FOR 1985-01-10 nr 17, § 4. Vi forutsetter derfor at den samme informasjon som godkjennes i dag (f.eks. Mattilsynets egne pleieveiledninger) fortsatt vil anses å oppfylle dette kravet.

§ 9 Anlegg

NZB har ingen merknader til denne paragrafen, utover hva som allerede er anført ovenfor under "Generelt til forskriftsutkastet", om behovet for retningslinjer som Mattilsynet og NZB kan ha samme tolkningsforståelse av.

§ 10 Levemiljø

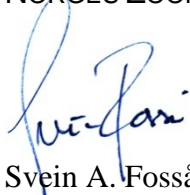
Vi merker oss siste ledds henvisning til at kravet til levemiljø må ses i forhold til "*dyrenes art og alder og holdets varighet*". Dette er spesifikt viktig for zoohandelen, hvor de fleste dyr er ungdyr som holdes i svært kort tid før videresalg.

For øvrig gjelder behovet for retningslinjer som Mattilsynet og NZB kan ha samme tolkningsforståelse av også for innholdet i denne paragrafen.

§§ 11-19

NZB har ingen merknader til disse paragrafene, utover hva som allerede er anført ovenfor under "Generelt til forskriftsutkastet", om behovet for retningslinjer som Mattilsynet og NZB kan ha samme tolkningsforståelse av.

Med vennlig hilsen,
NORGES ZOOHANDLERES BRANSJEFORENING

Svein A. Fosså
Generalsekretær

Vedlegg:

- 1) NZBs brev til Mattilsynet, Hovedkontoret, av 12. november 2010
- 2) NZBs standardkontrakt for kjøp av dyr

Grimstad, 12. november 2010

Mattilsynet, Hovedkontoret
postmottak@mattilsynet.no

KOMPETANSEKRAV I.H.T. FOR 1985-01-10 NR 17: 'FORSKRIFT OM VELFERD FOR DYR VED ERVERVSMESSIG OMSETNING'

FOR 1985-01-10 nr 17, § 4, stiller krav om at den som selger dyr, skal ha nødvendig kunnskap om dyras atferd og mentale og fysiske behov og om bestemmelsene i angjeldende forskrift, og at slik kompetanse skal kunne dokumenteres ved gjennomført utdanning. Forskriften fastslår også at Mattilsynet kan stille nærmere krav til innholdet i en slik utdanning.

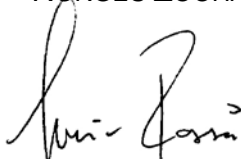
I dag forutsetter vi at de enkelte næringsdrivende har en viss egenkontroll med at slik kompetanse er på plass, men dette er neppe i tråd med forskriftens intensjon. Norges Zoohandlers Bransjeforening (NZB) har i lengre tid arbeidet med å få på plass et opplegg for å formalisere en slik utdanning, som vi håper i størst mulig grad kan gjøres enhetlig og obligatorisk for hele den norske zoobransjen. Vår forening arbeider imidlertid med svært begrensede ressurser, både personmessig og økonomisk, og dette arbeidet har derfor tatt lengre tid enn vi skulle ha ønsket.

Vi anser nå at vi har på plass hovedlinjene for et kurs som vi tror burde dekke behovet i forhold til forskriften, både med hensyn til kursplan, grovskisser for kompendier og annen pensumslitteratur, og aktuelle kursledere. Før vi kan ta sjansen på å ferdigstille dette, og påta oss ytterligere store kostnader med ferdigstilling av kompendier, inngåelse av avtaler med kursledere etc. skulle vi ønske oss et møte med Mattilsynet for å presentere opplegget.

Vår tanke med dette er å åpne en dialog med den/de ansvarlige hos Mattilsynet for å sikre at vårt kursopplegg blir i samsvar med forskriftens intensjoner, samtidig som vi vil sikre oss at Mattilsynet faktisk vil godkjenne vårt opplegg i.h.t. forskriften. Det vil også være vesentlig for oss at Mattilsynet ikke samtidig godkjenner vesentlig enklere og mindre omfattende utdanningsopplegg fra andre aktører, ettersom NZB, som en ikke-kommersiell organisasjon, er helt avhengig av å få dekket inn våre kostnader gjennom kursavgifter. Dersom vi får vesentlig rimeligere konkurrenter som tilbyr et kortere eller enklere opplegg som gir samme formelle kompetanse, vil vi ikke klare dette. Vårt opplegg må derfor ligge kostnadmessig fornuftig i forhold til de minimumsopplegg Mattilsynet vil kunne komme til å godkjenne.

På bakgrunn av ovenstående ber vi om å få et møte med Mattilsynets ansvarlige for oppfølging av utdanningskravet som er nedfelt i FOR 1985-01-10 nr 17, § 4. Fra NZB ønsker vi å stille med formann Geir Arne Bechmann og generalsekretær Svein A. Fosså. Vi vil sette pris på om Mattilsynet kan kontakte oss for å avtale et tidspunkt for møte som passer alle parter.

Med vennlig hilsen,
NORGES ZOOHANDLERES BRANSJEFORENING

Svein A. Fosså
Generalsekretær

STANDARDKONTRAKT – KJØP AV LEVENDE DYR

mellom

Firmanavn: _____ Tlf.: _____ Mobiltf.: _____

Adresse: _____ Telefax: _____ E-post: _____

Postnr.: _____ Poststed: _____ Org.nr./ mva.: _____
(heretter kalt **Selger**)

og

Navn: _____ Tlf.: _____

Adresse: _____ E-post: _____

Postnr.: _____ Poststed: _____
(heretter kalt **Kjøper**)

A. Angivelse av dyret

Stk.	Beskrivelse (Rase, farge, kjønn etc.)	Spesielle kjennetegn	Beløp inkl. mva

_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____

Totalt inkl. mva: _____

Skriftlig informasjon om dyrets mentale og fysiske behov, krav til levested og stell følger med dyret.

B. Leveringstid

Leveringsdato er dato for inngåelse av denne avtale, med mindre leveringsdato er satt til: _____

C. Reklamasjon

Er dyrets normale levetid vesentlig lengre enn to år? Ja: _____ Nei: _____ Forventet levetid: _____

Hvis "nei" må reklamasjon skje senest to år etter at kjøper overtok dyret.

D. Særskilte vilkår/presiseringer

Det er avtalt følgende særskilte vilkår/presiseringer (er intet anmerket, er intet særskilt avtalt): _____

Denne kontrakt er utferdiget i to - 2 - eksemplarer, ett til hver av partene.

Både side 1 og 2 av denne kontrakt regulerer Selgers og Kjøpers rettigheter og forpliktelser. Kjøper bekrefter ved sin nedenstående underskrift å ha gjort seg kjent med og godtatt disse vilkår.

For Selger:

Sted/dato:

Kjøper:

(sign.)

...../.....

(sign.)

Foresattes underskrift (dersom kjøper er under 16 år):

Dato: _____

Navn: _____

Tlf.: _____

Sign.: _____

STANDARD KJØPEKONTRAKT, NORGES ZOOHANDLERES BRANSJEFORENING – NZB
© 2010 NZB. KOPIERING, BRUK ETC. ER IKKE TILLATT UTEN ETTER HJEMMEL I LOV ELLER AVTALE.
AVTALEN ER FORBEHOLDT NZB'S MEDLEMMER.

Øvrige salgs- og leveringsvilkår – Kjøp av levende dyr

1. Forbrukerkjøpsloven – avtalen

Nærværende avtale er basert på at forbrukerkjøpslovens regler kommer til anvendelse på salget.

2. Risikoens overgang

Kjøper bekrefter at dyret er beskrevet ved overtakelsen og funnet i orden.

Fra overlevering skjer har Kjøper risikoen for enhver skade som dyret måtte bli påført eller utsatt for.

Fra overlevering plikter Kjøper å holde dyret overensstemmende med gjeldende lovverk, blant annet dyrevelferdsloven.

3. Dyrets egenskaper

Dyr er bærere av en sum arvelige anlegg, hvorav flere kan resultere i eller betinge anlegg for sykdom eller lyter. Selv om dyret ved kjøpet fremstår som friskt og fri for sykdomstegn, kan det likevel være at dyret er bærer av anlegg som foran nevnt.

Dyret selges "som det er", jf. forbrukerkjøpsloven § 17, slik at arvelige anlegg for sykdom eller lyter eller skjulte sykdommer, lyter, eksteriørfeil etc. ved dyret ikke er å anse som en mangel.

Dyr kan ha allergener som kan føre til allergiske reaksjoner hos mennesker. Om slike allergiske reaksjoner skulle oppstå, er dette ikke å anse som en mangel ved dyret.

Med mindre annet fremgår er Selger ikke kjent med at dyret skal passe for et bestemt formål annet enn til selskaps- og hobbydyr.

Angivelse av forventet levetid gir ingen garanti eller lignende for at den oppgitte levetid oppnås.

4. Avbestilling

Avbestilling i forbrukerkjøp kan kun skje før levering og mot erstatning for Selgers fulle økonomiske tap. Retur etter levering fritar ikke Kjøper fra å betale kjøpesummen.

5. Kontraktsbrudd fra Selgers side

Ved kontraktsbrudd fra Selgers side har Selger rett til å foreta retting eller omlevering etter nærmere bestemmelser i forbrukerkjøpsloven.

Utgifter i forbindelse med behandling av dyret eller annen retting før Kjøper har reklamert, kan Kjøper ikke kreve dekket av Selger. Kjøper kan likevel etter dyrevelferdsloven eller annen lovgivning ha plikt til å gi dyret slik behandling.

Dersom det ved undersøkelse av dyret viser seg å ikke foreligge mangel, kan Selger kreve Kjøper for kostnader for undersøkelser som har vært nødvendige for å avgjøre om det foreligger en mangel og for behandling av dyret.

Mangel ved dyret som oppstår som følge av Kjøpers manglende stell og vedlikehold, eller som på annen måte skyldes Kjøpers forhold, er ikke Selgers ansvar.

Kjøper kan ikke kreve erstatning etter forbrukerkjøpsloven for tap som følge av personskaade eller for tap i Kjøpers næringsvirksomhet.

6. Reklamasjon - reklamasjonsperiode

Dersom Kjøper vil gjøre gjeldende en mangel må han innen rimelig tid etter at han oppdaget eller burde ha oppdaget mangelen, gi Selger melding hvor mangelen påberopes og hvor det angis hva mangelen består i eller hvordan denne viser seg.

Reklamasjon må skje senest 2 år etter den dag Kjøper overtok varen. Er det i avtalen angitt at dyret ved vanlig bruk og vedlikehold er ment å leve vesentlig lengre, er fristen likevel 5 år.

7. Tvist og verneting

Dersom det oppstår tvist om partenes rettigheter og plikter etter denne avtale, skal tvisten søkes løst ved forhandlinger. Partene plikter med 2 - to - ukers varsel å delta i forhandlinger hos Selger, såfremt dette er forlangt av en av partene.

Dersom tvisten ikke løses etter forhandlinger, skal den avgjøres ved de alminnelige domstoler. Partene vedtar Selgers registrerte forretningssted som verneting.